

ABRAK A VADNAK, ABLAK A VAKNAK

(részlet)

Földtulajdon

Az én földemen nem járnak sokan,
még azt sem értik, mi az: „földemen”;
holtpont, hol a múlt ismét megfogán,
habár
anyag erőszakolja szellemem.

Madár,
őz, macska és korcs eb jár földemen,
mert nem kell újra megszületniük,
a jövőben széthordják szellemem,
s vagyok, ezen a földön mindenütt.

Másokkal most nem is közösködöm,
újjászületnek s értik szellemem,
holtpont teret fed le a küszöbön,
hol mindenki jár, így nincs földemen
határ.
...Ma már.

Lugasmadár

86

A szőlőlugas alatt fecskék cikáznak,
kerülve érett embert, éretlen fürtöt,
ám nekicsapódva egy új világváznak,
mit a szeretet alkotottaknak küldött.

Nekicsapódnak imádvá: már otthonuk,
s lélek sugallja ezt, nem pusztuló tudat,
egyként látják az alant készülő hamut,
s a mennyezet alá tapasztott álmukat.

S a fecskeszárnyak porszemcséket kavarnak,
a szeretetnek azok is világrészek,
s bár pusztító vízözön minden csöpp harmat,
létezik oly világ, mely halálra készebb...

:A lugasban érett emberek fecsegnek,
kerülve a lényegre törő témákat,
részeckéi egy nem alkotó seregnek
és a fecskék iránt nincs bennük imádat.

S tömegesen a világ végén lakoznak,
s mint túlpermetezett, töppedt szőlőfürtök,
s az új honból lényük csak csöpp részt orozhat,
mert szárnyalni szánták s mégis porban fürdött.

S lelkük bár piramisokra szét nem hullhat,
egyenlő lehet fecskékkel, porszemekkel,
s nem kerülük, mi alkotottaknak súlyt ad:
tapasztott kunyhókba pusztá szeretet kell.

Jégzivatar, szívtől pár ujjnyira csak,
s lám, a kaukázusi jegenyefenyő
 rendületlen úgy áll ott
mint kinek a nagy vihar elemi kacat,
s én nem tudom, anyám óvja-e vagy nem ő,
édesanyám, kiról az anyagi kacat
 három éve lemállott.

Cserépbem hoztam el senyvedő fenyőjét,
mikor meghalt s lett alatt rögvest idegen,
 a kis fát elültettem,
hogy sorsát az égi kezek tovább szőjék,
s anyám tán dús hajtásokkal üzen nekem,
melyeket nem rendít meg aláömlő jég,
 s érintkezhetünk ketten.

S jégzivatarban fenyőnk ágát megfogom
és szívemre vonva tovább képzelődöm:
anyám lelke leng a fenyőhajtásokon.
 Kinyújtom felé kezem,
s tudom, nem győzhetek az égi erőkön,
de csak csüngök a dús fenyőhajtásokon,
 nem tudván: megérkezem.

Nyárutó

88

Ágyban fekszem, a roppant nyárfát siratom,
ágain fagyöngyökkel állt egy ér mellett,
hitvány polgármester szolgálékútsége,
újjgazdag parkolója miatt lett vége,
s csak lubickolnak e szardínialelkek
körülöttem rajban, a létmélyre vakon.

Ágyban fekszem, másnaposan-féldrészezen,
és mellettem temetkezési likőrök
s mint pusztítók lelke, oly roppant sötéten,
s haldoklom szokás szerint, de nem lesz végem,
ereimben a gyilkolni készülő rög
vár még, tudom, s fogadalmam meg nem szegem.

Ágyban fekszem, esküt téve: el nem múlok,
míg meg nem írom: látom más óceánon
a fát, ahogy lényéből feltör a pára,
s fényárbockosárból angyal néz a nyárra,
s az elpusztítottat felesleges szánnom,
mert kiáltás harsan: – *Roppant lélek fúj ott!*

Ágyban fekszem, macskák csípőmön, mellemen,
szeretetbóják és nem anyagi súlyok,
hogy tudjam, hol kell majd mélyből felbukkannom
a nyár után, s a habokon is van még nyom,
s addig a hitványságba bele nem fúlok,
s egységben hunyom le két vérekes szemem.

Hallottam, a nádasban egy fácán rikolt,
fiókáit kóbor kutyák elrabolták.
S mi számára fájdalom, az nekem mi volt?
A kétségbeesett hang óvón karolt át,
mert úgy vágytam egy igazabb lét védelmét.
S megkérdendő: ugyan miféle vért ez?
Nekem jó lesz – habár olykor szesz is kell még –,
mert kínjaimról soha senki sem kérdez.

Halogattam ama tény beismerését,
hogy ebben a világban nem sokat érek,
mert összhangját repeszi rég nem kevés ék,
s a felhozott pokol lesz folyton fehérebb.
Így hát alászálltam oly birodalomba,
hol tett alapjául nincs rossz magyarázat,
mert piramissá az ösztön összevonta
az odaadást és a gyilkolási lázat.

Hallgattam sok kis fácánvadászt, fatolvajt:
teremből szorítottak ki egyre síkok;
maradt pusztuló erdő, s nádas, ahol hajt
mindaz, mi eszmék által el nem vakított.
S ők, kik átadják maguk a létezésnek,
kivágva, megtörve, feldúlva, lelőtten,
fácánsikolyú vértemre címert vésnek:
lebegő, tépelt toll zsendülő mezőben.

Ökörnyál

90

A kopár bodzabokorról ökörnyál lóg,
cinke, rigó reszket, a köd egyre sűrűbb,
csak magam látom: körforgásba beszállót,
kinek nem húznak ujjaára égi vádlók
a Semmibe pörgető tornádógyűrűt;
vár legvégső csendem.

Nem túl kifizetődő a társaságom,
szavam sem ér sokat: kihal, elrejtőzik,
csak lényem melegítsen cinkét az ágon,
gondolatom jusson el a sebzett őzig,
és sok nyálás ökor, ökörnyálás ősz itt
nem pusztít el engem.

Vándordíj

Egy indiai kisfiú majd
megérinti magányos lelkem,
mivel ez lesz, mit kettőnk óhajt,
mikor magam kiénekeltem,
s így összekapcsolunk egy sóhajt.

S akkor táncolunk a Holdon,
ő álmában, én asztrálisan,
teljes jövője az én *volt*-om,
és én magam el nem sikoltom:
ugyan hová lett kockahasam?

Tűnőben kezét elengedem,
mikor múltam már eltáncoltam,
s ébred, él tovább révetegen,
magyar költőtől átkaroltan,
nem olvassa semmi szövegem.

De összekapcsoltunk egy sóhajt
– kockanyakúakból is árad –
mit oly erő, – növe, fogyó – hajt,
amely akkor lesz látható majd,
ha holdat a lelkek alá rak.

szarvas lábnyomában könnycsepp
emberi.

Nagy eső jön, s – mi sem könnyebb –
elveri.

Kopogást érez: égi dalt,
oldódik.

Csak emléke jut el kihalt
bolygóig

Mellette egy gomba kinő,
pereszke.

Várja, hogy a ráért idő
eressze.

Akkor roskad, a tócsára
ráhajol.

Egyesül majd minden pára
valahol.

Emberkönnny, szarvaslélegzet,
gombatönk.

Mégis, sírboltjuk a legszebb:
tisztá csönd.

Legszebb...

Boltív

92

Gombalemez-boltívek,
beléjük feledkezem,
s csak leszek egyre hívebb,
de más földön, nem ezen,

földön, hol kora reggel
tündérek szélbe ássák
csöpp, kibújt levelekkel
az Éj szívdobogását,

s elfújat az, s a gombák
üde katedrálisok,
s rázza harmatkolompját
az Ébredés máris ott,

a földön, hol a hívek:
árnyak gombalemezen,
ők tartják a boltívet,
amely alá érkezem.

Ököljog

A didergő cinke a melegbe szállna
testével verdesi az ablak üvegét;
ha Isten mindenkit szeret,
úgy létük rangos angyaloknak is fáj ma,
az ártatlanságuk nem óvhatja meg ég;
s míg kétely kínoz, s halálba száll a madár,
ők csak felséges fagyban lakoznak, s akár
világtalan hóemberek.

Ökölnyi lény...

Maroknyi fény...

Trónus, Erény...

Mától egy lélek lehull, hóban térdepel,
 cinkéé, enyém? Nem kétlem, tudni fogja
 Ő, kit értek nagyobb perek;
 a cinke szárnya angyalokon hólepel,
 s én maradok a kozmikus rend foglya,
 s leírhatom ezt, ököllet ütve fejem,
 s felé szállhat szavam gondolatgerelyen
 mert Isten mindenkit szeret.

Vadállat

Fekete erdőben egy éjszínű vadkan,
 avart túr, rőfög; önmaga, s megvetettebb
 mint őt úzó vadak,
 fegyveresek.
 Tisztán láthatom őt, mert gyermek maradtam,
 lelkemben az, ki takaró alatt retteg,
 míg jön a pirkadat,
 mert elesett.

Éjszínű vadkan, húsában fémlövedék,
 fölötte egy fekete falka elvonul;
 öltek: égi másuk
 töpörödött.
 Az iszony velük kezdi új évezredét,
 gőgöt s mételyt elfogadtatva alkonyul,
 szívükben, mint másutt:
 tömör ködök.

Pirkad, s kisfiú-énem visszahúzódik,
 kelek, végzem dolgom mint egyéb férfiak;
 minden cselekedet
 salakanyag.
 Holtakat túró, rőfögő vaddisznó-hit,
 mely vadkant, gyermeket a Sátánnak kiad,
 hizlal roppant jeget.
 Alatta mag.

Lóverseny

94

Igáslovak munkáját végzem,
eladták mind, s betondúccokat
vonszolhatok negyedmagammal,
nem számít, vigyáz rám elég szem,
holté, angyalé, s bennem van dal...
Ki hisz, jól teszi, ha rám fogad.

A dagadt cigány szotyolázik
mögöttünk, „munkafelügyelő”,
s e tényből is rasszizmus leend.
Hogy érdek káosznak bokáz itt,
nem számít, rajtunk túl szerte rend...
Ki tud, jobb, ha engem vesz elő.

S e téren túl, vagy éppen benne
halott igáslóban befutót,
véresre korbácsoltat nézek,
körülötte e világ szennye
nem számít, doppingszere végzet.
Ki lát, az legyen méltó utód,
jóvá tevő. Előbb vagy utóbb.

Vérbosszú

Lecsap egy váratlan szívroham,
s a vadász az erdőben suhan
ismerősen,
ott, hol annyit öldökölt,
száll, nem tűri már a föld.
A mentőhordágyon bábu van,
senki, ő sem
érti szavát...
„Kalap, kabát.”

Várbörtönben szélroham, olyan,
olyan most, repül, mégis zuhan,
szemsugarak,
vadakéi, kiket megölt
nyomják le, most ő a jelölt.

Az orvoskezekben áru van,
nincs akarat
benne semmi...
„Akkor ennyi.”

95

Fafaj

Fűzfám halála megviselt,
fura, korszerűtlen módon.
Testem miatt nem aggódom,
végzi a dolgát némi sejt,
viszont
lelkemből gyökeret vesztek,
melyek feltartóztathatnák
a pokolból ömlő magmát,
a világunkra eresztett
iszonyt.

Fűzfám halála megvasalt,
különös béklyóm viselem,
s fegyenc lényemen őselem,
ám nem pokol ül diadalt.
Rabként
a föld magába növesztett,
iszonyból magmélybe török,
hol az isteni hő örök,
s tudom, szabadságot vesztek,
vagy fényt.

Ellentmondás

Életben vagyok még,
s hold fényétől halott.
Mindig versbe fognék,
de inkább szárnyalok.

Röppályám költemény,
hold fényéből szövött.
Ívén megértem én:
itt voltam s eljövök.

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HÍRKER RT.
és alternatív terjesztők

Szerkesztők
JÁSZ ATTILA - Csendes Toll (főszerkesztő)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (felelős szerkesztő)

ACSAI ROLAND (Indiáner-gyermekirodalmi rovat szerkesztője)
BÓDI LÓRÁNT (online szerkesztő)
NÁDOR TIBOR (online galéria)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak
BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ
MIKLÓSVÖLGYI ZSOLT
PAPP MÁTÉ
REICHERT GÁBOR
TURI MÁRTON

Tiszteletbeli munkatársak
BUJI FERENC
FÖLDES LÁSZLÓ HOBO
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PÉTER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer
Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2890 Tata, Székely B. u. 2/A Telefon: 20/3353 626
E-mail: info@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu
Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.
ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.